

Blodet skulle ha varit tjockare än vattnet

Med haltande steg kliver en medelålders man in i den nästintill helt tomma lobbyn, efter en stunds övervägande sätter han sig bredvid den betydligt yngre kvinnan vid hotellets bardisk. Kvällens bartender, 'Walter Collin' står det på hans namnskylt, tar sig fram för att kunna ta emot eventuella beställningar. Innan den äldre mannen beställer något vänder han sig först till den unga kvinnan, vilket ger Walter bästa möjliga plats till denna aftons föreställning. Den inleds precis som alla andra; Mannen frågar den blonda kvinnan om han kan bjuda henne på en drink och hon svarar naturligtvis:

”Ja, tack”. Den halte mannen ber Walter blanda till någon drink med ett lyxigt namn och vänder sedan tillbaka sin uppmärksamhet till kvinnan. Med automatiserade rörelser skakar Walter om ingredienserna och häller i den mängd vätska som behövs för drinken. Han gör allting utan att tänka, det spelar ingen roll. Det här är bara en kväll bland andra kvällar.

”Jag ska berätta en historia för dig” säger mannen till den unga kvinnan. Walter, som också är inom hörhåll, spetsar ett halvt öra för att lyssna. Mannen gestikulerar med sina händer då han berättar:

”Det var en gång två unga män. De var tvillingar, enäggstvillingar faktiskt. Och som du säkert vet så går det knappt att se skillnad på enäggstvillingar, men det var en särskild avvikelse som gjorde att tvillingarna kunde särskiljas. Det var nämligen så att deras födsel inte hade varit helt okomplicerad, jag ska inte gå in på detaljerna, men det resulterade i att den ene pojken vänstra ben inte växte ordentligt. Detta ledde till att han haltade. Det var ingenting allvarligt, men det var ändå något som skiljde tvillingarna åt”.

Walter skakar om drinken och häller upp den i ett glas. Han ställer fram drinken till den blonda kvinnan och ler mot henne.

”Önskar herren något?” frågar Walter, med det inövade leendet kvar på läpparna. Bartendern ser att mannens hand skakar då han drar den längs sin kind och känner på den gråa stubben. Walters tränade öga kan se hur mannens blick dras mot whiskeyflaskan men att han sedan tvingar sig att titta på bort.

”Vatten, tack” svarar han för att därefter återkomma till sin berättelsestund för kvinnan.

”Var var jag? Ja just det, den ena av männen haltar. I alla fall, tvillingarna har inga andra syskon och växer upp med varandra som enda lekkamrater. De har samma intressen, samma personlighet och de lever i stort sett samma liv. De är i stora drag nästan samma person. Och det fungerar bara bra, fram tills den dag då de träffar en ytterst vacker kvinna som fångar båda deras hjärtan” berättar mannen och tar emot vattenglasets som Walter sträcker till honom.

Kvinnan bredvid honom ser lagom intresserad ut av historien, men av allt att döma verkar hon vara van vid gamla mäns meningslösa historier. Allt för pengarnas skull, antar Walter. Det juvelhalsband som pryder hennes hals är nog inte självfinansierat.

”Vad hände då? Inte kan de väl vara älskare till en och samma kvinna?” frågar hon. Mannen fortsätter sin berättelse:

”Jadu, till en början är de inte ens medvetna om att den andre är kär i kvinnan, så upptagna är de båda av hennes skönhet. Det var inget problem i sig, problemet uppstod inte förrän kvinnan

började besvara känslorna. Och du måste först förstå, det här var ingen tillfällig förälskelse, det här var riktig *kärlek* som de båda bröderna kände för henne. Kärlek som till och med var starkare än den som de kände för varandra”. Walter är förvirrad, det här är inte alls så som de äldre männen brukar göra för att få en ung dam till sängs.

”Som sagt, bekymret låg inte i att de båda männen älskade samma kvinna. Problemet var i själva verket inte att hon älskade en av dem, utan att hon älskade båda två” förklarar den äldre mannen.

”Jaha, vissa kvinnor har det bra...” säger kvinnan och ger den halte mannen en uttråkad blick samtidigt som hon smuttar på sin drink. Mannen verkar inte märka hennes inställning till berättelsen utan fortsätter sin historia:

”Den ena tvillingbrodern kände sig sviken av både kvinnan och av sin bror. Han var ung och arg och han beslöt sig för att ge sig av för att aldrig komma tillbaka. Brodern som stannade kvar gifte sig med kvinnan och de levde lyckliga tillsammans”. Mannen dricker upp sitt vatten och en stunds tystnad följer. Han plockar upp ett svartvitt foto, Walter kan inte se vad det föreställer men bilden verkar ta upp hela den halte mannens uppmärksamhet.

”Var det slutet på historien?” frågar kvinnan till slut.

”Nej. Slutet har inte kommit än” svarar mannen och reser sig upp, han lägger tillbaka fotot i sin ficka. Därefter vänder han sig till Walter och säger:

”Det syns på dig att du inte trivs med det här jobbet, du går på automatik och du bryr dig inte ens om att säkerställa att du gör rätt drinkar”. Mannen vrider sig till kvinnan och fortsätter:

”Och du har nog aldrig drömt om att förföra äldre män som bjuder dig på drinkar och juveler. Ni verkar båda två vara på en plats i livet där ni inte vill vara. Och lita på mig när jag säger att ni måste ändra riktning i era liv innan tiden har gått förbi. Så jag föreslår att ni två tar en drink tillsammans och ställer er själva frågan, innan det är för sent:

’Varför gör ni inte det som ni egentligen vill göra?’”

Det tar ett tag för Walter att förstå innebörden av det som mannen precis sagt. När det sjunkit in har mannen redan packat ihop sina saker och lämnat hotellet med haltande steg. Walter fastnar med blicken på utsikten mot havet, trots att han har jobbat i baren i flera år är det först nu som han kan se hur vackert månen reflekteras i vattnet. Kvinnan reser på sig och lämnar drinken nästintill orörd. Ljudet från hennes klackar mot marmorgolvet får Walter att ryckas ur sin trans. Han ropar på henne att komma tillbaka och håller upp en drink åt henne och en till sig själv. De sätter sig vid ett bord och pratar hela kvällen om gamla förhoppningar. Vad de egentligen ville bli. Walters dröm var att bli journalist och hennes var att bli författare. Hon frågar om han vill följa med henne upp men han väljer att stanna kvar ett tag i lobbyn. Till slut bestämmer han sig för att gå in på kontoret och plocka fram sin avskedsansökan. Han skrattar för sig själv då han skriver på dokumentet. Någonstans långt bort slår kyrkklockan tolv, det är en ny dag.

Runt elva-tiden sätter sig en gammal dam på bänken till busshållplatsen för att vänta in kvällens sista buss. Det är mörkt ute, nästan kolsvart, och snön har fallit sedan några timmar tillbaka. Det enda ljuset kommer från de fåtaliga lyktstolpar som är utplacerade längs gatorna. Ett avlägset ljud från fotsteg som närmar sig får henne att vrida på huvudet. I skuggorna rör sig en haltande gestalt som sakteliga tar sig fram mot busshållplatsen. När gestalten kommit in under ljuset från lyktstolparna ser den äldre damen att gestalten i själva

verket är en medelålders man. Hon känner inte igen honom, men det finns något bekant över hans anlete och sättet han går på. När han kommer fram till henne frågar han:

"Är det ledigt här?" samtidigt som han pekar mot den tomma platsen bredvid damen.

"Jadå, det är bara att sätta sig" svarar kvinnan och makar lite på sig. Mannen sätter sig invid henne på bänken. De sitter ett tag och tittar på snöflingorna som dalar likt frusna löv genom luften.

"När kommer bussen?" undrar mannen. Damen kan höra spår av den lokala dialekten i hans röst men den har nästan blivit helt bortsuddad av storstadens sätt att prata. Hon drar tillbaka ärmen på sin vänstra handled och kikar på sitt armbandsur.

"Om en kvart, tjugo minuter ungefär" upplyser hon.

"Jag har en historia att berätta för att fördriva tiden, om du vill lyssna på den förstås" berättar den halte mannen för damen. Hon tänker på den tomma lägenheten som väntar på henne så när som på en halvblind katt. En historia skulle inte sitta fel, i värsta fel så blir åtminstone väntan på bussen kortare.

"En historia? Ja visst, berätta gärna" säger hon och vrider lätt på sin lilla kropp för att få ögontakt med mannen.

"En gång i tiden var det två tvillingbröder. De hade haft en lycklig barndom och stod varandra så pass nära som två personer kan göra. Men så en dag kom en kvinna och förändrade deras liv för all tid. Hon var den vackraste varelsen de någonsin hade sett och de blev båda blyxtförälskade i henne. Och det kan ju tänkas att det inte är så konstigt att två bröder som lever nästintill samma liv blir kära i samma person. Men av någon anledning kunde inte bröderna enas eller samsas kring vad de skulle göra med sina känslor för den här kvinnan. De var så förälskade i henne att de inte kunde klara av tanken att hon skulle vara i den andres famn" berättar den yngre mannen.

"Det där låter rätt löjligt, tycker jag. Två vuxna män som bråkar om en kvinna, det är tonårsfasoner" avbryter damen. Mannen nickar och fortsätter sin berättelse:

"Man kan tycka att de uppförde sig omoget, ja, men det är också lätt att vara efterklok.

Historien slutar i alla fall med att kvinnan till slut väljer en av bröderna och man kan tro att allting är gott med det. Men den andre tvillingen blev så rasande av detta att han skar av alla band med sin bror, lämnade staden och lovade sig själv att aldrig återvända". När mannen avslutar sin berättelse sitter de kvar ett tag i tystnad. Historien får damen att minnas tillbaka till svunna tider.

"Men det var väl inte så historien slutade?" undrar hon.

"Nej, den har inte tagit slut än" svarar mannen och plockar upp ett svartvitt foto från sin ficka. I skenet från gatlamporna syns två identiska pojkar som håller om varandra, de ler mot kameran.

"Jag hittade den här för ett tag sen" säger han samtidigt som han lämnar över kortet till henne. Hon tittar på fotografiet och smeker sina fingrar över pojkarnas ansikten, en ensam tår rinner ned längs hennes kind.

"Är det därför som du har kommit tillbaka, efter alla dessa år?" frågar hon.

"Ja. Jag nådde en punkt i mitt liv där jag inte ville vara. Plötsligt fanns det där fotot i min hand och jag insåg att den enda lösningen fanns här" förklarar han och ser ned på sina händer som skakar i ljuset från lyktstolparna. Någonting inom damen säger åt henne att hon ska trösta honom så som hon hade tröstat honom när han var liten. Hon lägger en hand på mannens axel.

Avståndet mellan dem är så litet men det är ändå så mycket som står mellan dem nu. Som från ingenstans rullar bussen in till hållplatsen och rycker damen ur stunden. Hon ställer sig upp och går fram till den utsvängande dörren. Innan hon kliver ombord vänder hon sig om och betraktar mannen som sitter kvar på bänken. Han stirrar fortfarande ned på sina händer och verkar inte ha märkt att bussen anlänt.

”Ska du inte med?” frågar hon. Hennes fråga får honom att dras ur sina tankar.

”Nej, vet du vad, jag tror att jag ska gå. Det var länge sedan” svarar han och reser sig upp.

”Lycka till” säger hon vemodigt innan hon stiger ombord.

”Tack, det var trevligt att träffas igen” avslutar han konversationen för att sedan påbörja sin stapplande gångfärd. Damen tittar oroligt på mannens tunna klädsel genom fönstret, han skulle behöva en käpp och en ordentlig jacka. Det blir fruktansvärt kallt häromkring under vintern. Hennes blick möter hans, hon höjer en vinkande hand och han vinkar tillbaka. Busschauffören stämplar hennes biljett och hon sätter sig i mitten av bussen. Då fordonet rullar iväg och mannens skepnad blivit en skugga inser hon att hon fortfarande håller fotot i sin hand. Hon ser ned på de små gossarna och minns tillbaka till den tid då hon hade fått ta hand och plåstra om dem. Damen stoppar ned fotot i sin jackficka. I bakgrunden dånar klockan i kyrktornet och hon ler för gamla tiders skull.

Snön gör det ännu svårare för den halte mannen att gå. Hal is gömmer sig under det vita täcket och han måste ta försiktiga steg för att inte ramla. Mannen undviker att tänka på vad som skulle kunna hända om han föll, det finns ingen i närheten. Ett tag hade mannen funderat på att ta med sig en karta men till slut hade han bestämt sig för att lita på sitt gamla lokalsinne. Längs de smala gatorna går han med endast barndomsminnen som guide. Till slut kommer han fram till den rostiga grinden, den gnisslar då han öppnar den. Utmed båda sidor om grinden sträcker sig en vildvuxen häck som nu är täckt av snö. Området innanför är mindre än han mindes, men ändå tar det längre tid än förväntat att komma fram. Hans släpande steg lämnar spår efter sig i den nyfallna snön. När han är framme sätter han sig ned på bänken, mitt emot det som han undvikit så länge. Till en början sitter han där utan att säga någonting, alla de meningar och fraser som han har förberett till detta tillfälle känns plötsligt otillräckliga.

”Och jag som svor att jag aldrig skulle komma tillbaka... Jag var aldrig särskilt bra på att hålla det jag sa, eller hur?” säger den halte mannen ut i intet. Han försöker tvinga fram ett leende, men det känns bara malplacerat på denna dystra plats. I tystnad sitter han kvar och väntar. Väntar på ett svar. Ett svar som han vet att han aldrig kommer att få.

”Jag tänkte komma hit tidigare, jag lovar. Jag ville verkligen. Men jag lyckades alltid hitta på någon ursäkt, skjuta upp det en vecka till. Men veckorna kom och gick, de blev till månader och månaderna blev till år. Jag flydde undan smärtan” berättar mannen. Månen på den stjärnklara himmelen är den enda lyssnaren.

”Men så vaknade jag upp en dag utan att veta hur jag hamnade där. I ena handen höll jag en tom flaska och i den andra höll jag det där gamla fotot på oss, du vet, det där svartvita. Det slog mig först då hur lika vi var”. En tår rinner ned längs mannens kind. Han torkar inte bort den utan låter den följas av fler tårar, trots att kylan får dem att svida mot hans hud. Han låter ensamheten från så många år brinna.

”Och då bara brast någonting inom mig. Jag kunde inte hata dig längre, eller henne. Jag kunde knappt ens komma ihåg varför jag varit så arg. Fan, jag skulle inte ha lämnat er. Jag skulle ha stannat. Ni gav mig chanser. Bröllopsinbjudan, dopet. Men jag ignorerade er, det gjorde för ont att se er tillsammans. Tänk om jag hade kunnat byta riktning tidigare, innan det hade varit för sent”. Hela mannens kropp skakar, kylan kryper in genom kläderna och biter tag i honom. ”Och nu när jag väl är här... då finns det bara en jävla sten” viskar han tyst och tittar på det uppställda granitblocket mitt emot honom. Han sitter kvar på bänken och stirrar in i inskriptionen utan att säga något mer. Vätskan på hans kinder har frusit till is när han slutligen ställer sig upp. Han för en hand innanför sin jacka och plockar fram en röd ros. Med stapplande steg går han fram och lägger ned blomman på marken. När han når kyrkogårdens grind stannar mannen upp och ser tillbaka en sista gång på sin brors och sitt livs kärleks sista viloplats. Grinden gnisslar då den halte mannen stänger den, förutom den röda blomman är de ensamma avtrycken i snön det enda han lämnar efter sig. I fjärran klämtar storkyrkans klocka.